

Terecht blij of sigaar uit eigen doos?

Dode mus

Minister Asscher liet 2 oktober weten dat het kabinet overweegt de loondoorbetalingsplicht bij ziekte voor kleine werkgevers terug te brengen van twee jaar naar één. Het is de vraag of de plannen van de minister wel zo mooi zijn als ze lijken.

tekst Pascal Willems

De loondoorbetalingsplicht bij ziekte is al langer een doorn in het oog van ondernemers, en zeker voor kleine werkgevers. In de voorgestelde regeling krijgen kleine werkgevers de mogelijkheid om zich voor het tweede ziektejaar vrijwillig collectief te verzekeren. Het gaat dus eigenlijk helemaal niet om een beperking van de loondoorbetalingsplicht, maar om een mogelijkheid om de loonkosten (tot het maximumdagloon) te verzekeren bij het UWV. De werkgevers die van de regeling gebruik willen maken moeten de premie voor deze verzekering opbrengen, de overheid draagt 20 miljoen euro bij. Net als bij de BeZaVa gaat het overigens niet om werkgevers met 10 of minder werknemers. Een organisatie wordt als kleine werkgever aangemerkt bij maximaal tien maal de gemiddelde loonsom per jaar, ofwel ongeveer 304.000 euro. De nieuwe regeling zal niet eerder dan in 2017 van kracht worden.

Handreiking?

De nieuwe regeling lijkt een handreiking naar kleine werkgevers om hun risico's

bij langdurig arbeidsongeschikte werknemers te beperken. De vraag is echter of dat wel zo is. Het gaat immers om een vrijwillige verzekering en geen beperking van de loondoorbetalingsplicht voor werkgevers. En net als alle andere sociale verzekeringen, zal deze verzekering zeer waarschijnlijk gemaximaliseerd zijn tot het maximum dagloon. Uit eerder onderzoek van de minister bleek immers dat alle onderzochte cao's bepalingen hadden waardoor de werkgever in geval van ziekte meer moest betalen dan het wettelijk minimum van 70% en ook gemaximaliseerd waren tot het dagloon, zoals de wet bepaalt. Werkgevers die op basis van cao of individuele afspraken meer loon tijdens ziekte moeten betalen, kunnen dat niet verzekeren en moeten die kosten sowieso dragen.

Behoeft

Een andere vraag is of kleine werkgevers wel zo'n behoefte hebben aan een vrijwillige, collectieve, publiekelijke verzekering. Werkgevers kunnen zich immers al verzekeren bij private verzekeraars. En dat

doen ze ook. Volgens hetzelfde onderzoek dat de minister liet uitvoeren heeft 76% van het MKB zich al verzekerd. Daarnaast blijkt uit cijfers van het CBP dat het ziekteverzuimpercentage bij kleine werkgevers rond de 1,5% ligt, een stuk lager dan het landelijke gemiddelde van 4%. Het risico op langdurige arbeidsongeschikte medewerkers bij kleine werkgevers is dan ook niet groot en bovendien is het nu al verzekeraar. Weliswaar heeft de minister aangekondigd dat hij voor 20 miljoen euro per jaar wil gaan bijdragen in de kosten, maar is het maar de vraag of dat geld ook besteed wordt aan het verlagen van de kosten van de werkgevers of dat dat op gaat aan de uitvoeringskosten die het UWV moet maken. Want met deze vrijwillige verzekering krijgt het UWV een nieuwe uitvoeringstaak op haar bordje.

UWV

Of het UWV wel over voldoende capaciteit beschikt om ook deze taak op zich te nemen, is maar zeer de vraag. Bovendien is onduidelijk of het UWV ook de re-integratietaken van de kleine werkgevers na

Het voorstel van de minister is meer symboolpolitiek dan dat het de problemen van kleine werkgevers daadwerkelijk oplost

Of het UWV wel over voldoende capaciteit beschikt om ook deze taak nog op zich te nemen, is maar zeer de vraag

het eerste ziektejaar gaat overnemen. Als dat het geval is, wordt het woud van regeltjes alleen nog maar onoverzichtelijker. Zo verwacht het UWV nu van werkgevers dat zij uiterlijk voor de eerste jaars evaluatie een tweede spoor traject inzetten als niet zeker is dat de werknemer kan terug keren bij de eigen werkgever. Gaat het UWV die verplichting, inclusief kosten, dan overnemen voor verzekerde werkgevers? En wat als het UWV onvoldoende re-integratie inspanningen pleegt en de werknemer nodeloos in de WGA terecht komt, betekent dit dat de werkgever dan toch voor de gevolgen daarvan moet opdraaien, net als nu het geval is in het kader van de BeZaVa? De prikkel om een loonstop toe te passen heeft de werkgever dan immers niet meer. En zo zijn er nog veel meer bedenkingen aan te voeren tegen dit, ogenschijnlijk, simpele plan. Eenvoudiger wordt het er in elk geval niet op, terwijl de impact van deze maatregel beperkt zal zijn.

Werknemers

Tot slot heeft de minister duidelijk gemaakt dat zijn plannen geen gevolgen hebben voor het inkomen van zieke werknemers. De minister gaat daarmee voorbij aan de wens van veel werkgevers

om werknemers ook financieel meer verantwoordelijk te maken voor hun gezondheid. De werkgever heeft in de praktijk bijvoorbeeld maar weinig tot geen invloed op de levensstijl van werknemers terwijl hij wel (volledig) de financiële gevolgen daarvan moet dragen. Daar waar werkgevers over het algemeen wel bereid zijn het loon door te betalen van werknemers die buiten hun eigen schuld of invloed arbeidsongeschikt zijn geworden, is die bereidheid er veelal niet als de werknemer door zijn gedrag of handwijze ziek wordt of blijft. Aan het begin van dit jaar heeft de minister al laten weten dat hij een eventueel onderscheid tussen 'risque social' en 'risque professionnel' niet wilde maken binnen het huidige stelsel, omdat daarmee ongelijkheid in de hand zou worden gespeeld. Daardoor blijft de arbeidsongeschiktheid van werknemers vrijwel volledig het (financiële) risico van de werkgever waartegen hij zich maar beperkt kan verzekeren en nauwelijks invloed op kan uitoefenen.

Tegenstrijdig

De details van de plannen zijn nog niet bekend gemaakt. Toch heeft dit voorstel veel kleine werkgevers het gevoel gegeven dat zij gehoord worden met hun klacht

over te hoge kosten voor zieke werknemers. Het voorstel van de minister is echter meer symboolpolitiek dan dat het de problemen van kleine werkgevers echt oplost. Zij moeten immers premie gaan betalen voor een risico dat zich niet snel zal voordoen, terwijl ze een deel van de kosten gewoon nog uit eigen zak moeten betalen. Wat wel opvallend is is dit plan zou betekenen dat een deel van de sociale zekerheid weer (vrijwillig) publiek gemaakt zou worden. Dit terwijl de minister eerder niet wilde meewerken aan een regeling waarbij het UWV de uitvoering van de WW gedurende het derde jaar zou verzorgen vanwege de hogere kosten voor de overheid.

Het beleid van de minister vertoont in elk geval tegenstrijdigheden, al kan het natuurlijk zo zijn dat het uiteindelijke wetsvoorstel, al dan niet onder invloed van de Raad van State, er uiteindelijk anders uit komt te zien. In elk geval ziet houden de plannen niet in dat de loondoorbetalingsplicht "an sich" wordt beperkt. En daarmee worden werkgevers met de recente berichtgeving in feite blij gemaakt met een dode mus. «

Pascal Willems is advocaat/partner bij WVO Advocaten.